

Juhász Róbert

Apránként

Lassan hajlik helyére bennem a tartás.
A gyáva, megszokott, szabályos helyére.
A kényszer, mint fogszabályzó feszít, mihelyst
igazodok, rögtön húz a csavarokon.

A télbe fáradt favágók leltározzák,
hányszor tapintották a tüzelőt mire
az hamuvá vált. A fagyban mar a lélek
éhsége, az álmokat húsrá cserélem.

Nem tudom, mit kezdjek gyönyörű bőröddel.
Talán kitömhetném ígéreteimmal.
Apránként elérhetnék belőled. Mikor

tiszta lapok mögé bújva firkálni kezd
az élet, érmearcunk úgyszólván feldereng:
torz mosoly, mint szatír, ha szenved. Ruhában.

Levél az októberi erdőből

Hívtalak de nem volt térerőm mesélni
róla miként lett itt ősz tisztes távból mint
kutya melynek kigurult csontja a kapu
alatt s nem éri el bárhogy ugatja

figyeltem a fákat alájuk dőlve úgy
tetszett a felhőkben fonták karba kusza
ágaikat míg barnává rárosodott
a zöld s ereszen kavargott a légben.

Feküdtem csak s hagytam szaladjon minden
középre egyben zuhanjon rám az avar.
Itt vártam rád, bármimnek képzelhettelek.

Vakon tapogattuk az írást a bőrön
mohón tömtem zsebembe az erdőt s ha
szólok most is halkán roppan egy falevél.

A margóra

Minden nap felfestette őt a margóra.
Vastagnak tűnt a könyv. Folyton elmozdított
pár részletet a következő oldalon.

Kabátja alá rejtette a kötetet,
hullámok hajlították a szerzeményét
ahogy az alakok levet eresztettek
a szövetek közti hőben. Összegyűltek
a cseppfolyós mozdulatok s lefelé
iramodtak a ráncok medrében. Ennek
a sóízű folyónak sodorvonalán
hajóztak be a zsákfalvakba, melyeknek
fenekét észrevétlenül kirágta az
örökké növekvő fogú elvagyódás.

A parányi résen át kipergett szemük,
a legkevésbé fontos mozzanatokba
belekapott a szél. Alul egy kupacba
gyűlt minden súlyos és lényeges pillanat.

A sápadt vászonra az ujjbegyen pengő
ázott papírok darabos mozgófilmet
rajzoltak. Az alámondásos hang csúszott
de a záró jelenetre minden nézőt
átjárt a hála amiért önmagára
ismerhetett a pálcikafigurákban.